

Manuel Oronich, alcalde de Lleida.

A MANUEL ORONICH SE LI DESCONTROLA LA PAERIA

El combat de Lleida

Manuel Oronich feia equilibris des de juny de 1987 per mantenir-se al capdavant de l'Ajuntament de Lleida. Tenia el suport de 15 regidors enfront dels 12 del PSC. Els darrers dies, però, quatre regidors van abandonar Oronich. Dos, ja els ha recuperat i, per ara, l'alcalde pot seguir fent equilibris.

J. M. Pasqual

El 29 de setembre, els dos regidors d'AP de l'Ajuntament de Lleida, Marta Roigé i Carlos Gómez Estopinán, van retirar el suport a l'alcalde, el convergent Manuel Oronich. Cinc dies després, Josep Antorn, del GIF, i Manuel Arbonès, independent inclòs en les llistes de CiU, també abandonaven l'alcalde.

Amb les quatre desercions, Oronich es quedava només amb el suport d'11 regidors, enfront dels 12 del PSC, primer partit de l'oposició. I quedaven 4 regidors —Roigé, Gómez Estopinán, Antorn i Arbonès— lliures de fer inclinar la balança en qualsevol moment cap a convergents o cap a socialistes. Perduda la majoria, la paeria li penjava, a Oronich, d'un fil.

El fet que, d'una banda, només 48 hores després d'haver desertat, Antorn i Arbonès negociessin el seu retorn a la disciplina del grup municipal d'Oronich i que, d'altra banda, els regidors d'AP assegurin que no pensen contri-

buir a l'accés socialista a la paeria són indicadors, en canvi, que el fil que aguanta Oronich no es trencarà si ell va cedint en les concessions que li demanin aquells de qui necessita inevitablement el suport en els Plens. Així, a Oronich li tocarà repartir molts beneficis, si vol seguir sent el paer en cap fins a l'estiu del 90.

El consistori de la ciutat de Lleida és un dels camps de batalla clars en què es disputa a Catalunya la guerra política entre convergents i socialistes. Entre altres que no vénen al cas, la bipolarització a la catalana va tenir fins al juny del 1987 la característica de les victòries contundents del PSC a les grans ciutats. Precisament, aquell juny va ser l'excepció. Tots els candidats del PSC també guanyaven: Maragall a Barcelona, Recasens a Tarragona i Siurana a Lleida, però cap d'ells ho feia per majoria absoluta. Només Joaquim Nadal, a Girona, mantenia inexpugnable el feu socialista.

Concretament a Lleida, els resultats van ser: 12 regidors per al PSC, 11 per a CiU, 2 per a AP i 2 par al GIF. L'ex-alcalde Antoni Siurana aconseguia més

vots i més regidors que els seus adversaris, però aquests van establir un pacte municipal que va convertir en alcalde el candidat convergent. Manuel Oronich i, a Siurana, en cap de l'oposició municipal. Els que en sortien més beneficiats eren, segur, AP i el Grup Independent Freixes.

L'aliancista Gómez Estopinán es convertia en responsable de l'àrea d'Hisenda i tinent d'Alcalde; la presidenta provincial d'AP de Lleida, Marta Roigé, en responsable de l'àrea de Serveis Socials. A canvi del suport a Oronich. AP també es feia amb la vicepresidència primera de la Diputació de Lleida —Marta Roigé—, amb un Senador —Jordi Fernández Díaz—, amb un conseller a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i amb la presència en organismes autònoms municipals com la Fira de Lleida, o en el consell d'administració d'Autobusos de Lleida. Els dos regidors del GIF obtenien, un, Josep Antorn, la regidoria de Salut Pública i, l'altre, Francesc Freixes, el control de la guàrdia urbana.

Trencar el feu socialista de Lleida, que a més era dirigit per Antoni Siurana —un antipujolista bel·ligerant—, era un repte delicat per a Convergència i Unió, pel qual va haver de pagar i paga encara ara un preu molt alt. Primer, el de concentrar en Oronich els càrrecs de paer en cap, president del Consell Comarcal del Segrià, diputat, i líder del CiU a Lleida, entre altres. Tots, concentrats en una sola persona, que va arribar a la política després del 20 de novembre de 1975 i que, dotze anys després, ha vist com en marxen altres com Maria Rúbies, pionera en la fundació del mateix partit a què pertany ara Oronich.

Segon, el preu d'haver de pactar amb AP, la dreta espanyola. Tercer, el pacte amb el Grup Independent de Freixes. Freixes és un personatge curiós, capaç de dirigir el trànsit personalment, però del qual el mateix Antoni Siurana diu que no és suficientment demòcrata.

El preu de les aliances forçades per a assegurar-se la governabilitat en un municipi tan significatiu com Lleida ha resultat especialment car també per a CiU, quan, després d'un any i mig de concessions, Oronich encara veu com l'abandonan quatre regidors i es queda sense la majoria. I amb Siurana esperant a la porta, per si el cridaven des de CiU a un govern d'unitat o, des d'AP, a una moció de censura a l'alcalde convergent. □